

دانشگاه هرمزگان

وزارت آموزش و پرورش

مرکز ملی پژوهش‌های روانشناسی و مشاوره

معاونت آموزش و پرورش هرمزگان

Third National Conference on Professional Research in Psychology and Counseling

ISC

CIVILICA

سومین همایش ملی پژوهش‌های حرفه‌ای در روانشناسی و مشاوره "با رویکرد از نگاه معلم"

بررسی تأثیر روش ۵E برای بهبود انگیزش تحصیلی و انگیزش پیشرفت دانش آموز

زهرا نظری

کارشناسی ارشد، روان‌شناسی عمومی، دانشگاه هرمزگان

اداره آموزش و پرورش شهرستان قشم، آموزشگاه ام کلثوم لافت

Nazari_zari۷۲@yahoo.com

چکیده:

با توجه به تعهد و مسئولیت خود در کلاس، با مشاهده ی حواس پرتی و عدم تمرکز دانش آموزانم و به خصوص سها، که به درسش توجهی نمی کرد و از وضعیت تحصیلی نامطلوبی برخوردار بود، در کلاس سعی در حل کردن مشکل او با روش تدریس ۵E شدم. پژوهش حاضر با هدف بررسی اثر بخشی روش تدریس ۵E در میزان انگیزش تحصیلی و انگیزش پیشرفت دانش آموزم سها صورت پذیرفت. روش پژوهش حاضر از نوع اقدام پژوهی بود. ابزارهای مورد استفاده در این پژوهش پرونده دانش آموز، شناسنامه سلامت، چک لیست، مقیاس انگیزش تحصیلی هارتر و مقیاس انگیزش پیشرفت هرمنس بود. در جریان این نوع تدریس دیده شد که بیشتر دانش آموزان و به طور خاص سها، پس از کلاس علی رغم هیچ درخواستی مبنی بر ارائه فیلم، خودشان به صورت خودجوش کلیپی از کارهای علوم تهیه کرده و برایم ارسال کردند. به نظر من این نوع رفتار نشانه ای از پدید آمدن اشتیاق و انگیزش به انجام کارهای درسی و فعالیت های کلاسی است که تا قبل از این نشانه ای از آن در سها دیده نمی شد. این پژوهش نشان داد که تأثیر روش ۵E به این علت است که در این روش دانش آموزان در یادگیری مطالب درسی درگیر می شوند و باعث می شود یادگیری عمیق تر و پایدارتری صورت گیرد؛ از این رو انگیزه درونی و ذوق و علاقه به یادگیری و فعالیت نیز در دانش آموزان افزایش یافته و با دنبال کردن مستقل فعالیت ها، موجب پدید آمدن احساس رضایت درونی می شود.

واژگان کلیدی:

روش ۵E، انگیزش تحصیلی، انگیزش پیشرفت تحصیلی، دانش آموز

مرحله الف)

مقدمه (مقدمه، بیان مسئله، ضرورت، بیان اهداف، سوالات پژوهش، پیشینه پژوهش)

آرزوی دیرینه هر جامعه، پیشرفت و تعالی افراد آن جامعه و داشتن شهروندانی فرهیخته و اندیشمند است؛ که تحقق این امر منوط به داشتن نظام آموزشی پویا و هدفمند است تا با تربیت کردن دانش آموزانی توانمند، افراد مفید به جامعه تحویل دهد. برنامه مدارس باید بر روش هایی متمرکز باشد که دانش آموزان به جای آموختن و به خاطر سپردن، قابلیت های چگونه آموختن از طریق تفکر را یاد بگیرند؛ زیرا در چنین حالتی است که دانش رشد کرده و فراگیر احساس مفید بودن می کند (ادیب‌نیا، ۱۳۸۹). آموزشی که امروزه در مدارس رواج دارد صرفاً انتقال واقعیت های علمی است. دانش آموز فقط در کلاس می نشیند، گوش می دهد، حفظ می کند و مطالب آموخته شده را به معلم پس می دهد و پس از چند روز فراموش می کند. آموزشی می تواند منجر به پرورش استعداد و تفکر علمی شاگردان شود که معلم کلاس را به گونه ای سازمان دهد که یادگیرندگان از طریق ارتباط فعال خود با موضوع درسی یاد بگیرند؛ یعنی باید بتوانند حقایق موجود را مقایسه، استنتاج و مسائل را ارزشیابی و حل کنند و از عقاید خود به طور منطقی دفاع کنند (کدیور، ۱۳۸۵).